

Владимир Колев

Лято с мистър Марабу

... Дълги, жегави дни на август, някъде около десетата ми година. На гости на семейството на най-добрия ми приятел беше дошъл вуйчо му. Според тогавашните ни виждания възрастен, много възрастен – вече приближаваше четвърт век. А щом възрастта ти се измерва във векове...

Чешит. Висок, с попрегърбени тесни рамене и дълги ръце, закачени за тях. Голям нос с големи очила върху него. Кръстихме го мистър Марабу. Показа се, че въобще не сме били оригинални. Както самият вуйчо призна, където и да попаднеш, все с този прякор се обзавеждал.

Беше ни хубаво с него. Дали ще играем на шах или ашици, дали ще ни върти главите с непредсказуеми истории, дали ще ни праща за зелен хайвер с някакъв, току-що измислен номер... Умееше да бъде на акъла ни, но винаги две крачки пред нас. Впрягаше ни както си иска, но точно поради това не можехме да се отлепим от него.

Веднъж ни разказа таласъмска любовна история. Някой си починал, изтормозен от скандал с най-добрия си приятел. Поводът естествено била жена, която нямало как да бъде разделена на две. Потърпевшият изкапризничил с предсмъртно желание: веднага след като бъде погребан, в полунощ, виновният съперник облечен във фрак, трябвало да отиде сам до последното му местообиталище. Да приседне на гроба и да забие в прясната пръст до себе си кама.

Сега си мисля, че сюжетът или беше заимстван от Едгар По, или беше окалъпен по негов тертип.

Желанията на току-що напусналите света, колкото и странни, трябва да бъдат изпълнявани. Особено, ако те мачка някакво чувство за вина. Виж, когато поотминат повечко дни и чувството поизветрее, нещата звучат по друг начин. Но виновният бързал да приключи с неприятния ангажимент, защото треперел като разгонен котарак.

Посред нощ тръгнал да изпълнява каприза на мъртвия. Отишъл, седнал, забил камата и се опитал да стане. Ама не успял – някаква сила го държала плътно върху гроба. Умрелият го бил хванал и не искал да го пусне.

Така го и намерили на другата сутрин – прилегнал кротко върху пръстта. Камата била забита през фрака, а сърцето му не издържало на бесния страх, който го облял посред нощите.

Бр-р-р... Хитър мъртъвчуга, ей...

Не знам докъде се простираха фактите и откъде започваха пируетите на въображението. Но мистър Марабу умееше да изпипва правдоподобно всичко, от началото до края. Описа и трепетите на младата дама. Двама кавалери се борят за нея – радост. После единият, от любов, се

пренася в небитието – вълнуващо. Но когато и вторият отива при първия, играта загрубява. На път е да се появи неприятна версия с краен извод: не се захващайте с тая, че може да ви отняма.

Оказва се, че младата дама носи здравия дух на воин, който не се примирява с временните поражения. Месеци след трагедията, завърта главата и на трети. Омъжва го за себе си. И живеят, като в приказка – до дълбоки старини. Безкрайни, дълги години си досаждат един на друг. Идиллия...

Мистър Марабу беше истински Йоан Златоуст. Умееше да ни накара да бъдем любопитни, тъжни, весели... И пръв ни подсети, че трябва да си имаме едно на ум, когато видим сълзи в очите на обожавана жена...

Е, тогава обожаваните жени можеха да бъдат открити само във въображението ни. Но в това, че ни чакат някъде до канавката на житейския ни път, просто не се съмнявахме.

Вероятно поради оптимистичния финал на историята, аз заявих съвсем лекомислено, че мога да мина посред нощ през гробищата и няма да ми мигне окоето. От глупост, или пък от солидарност и приятелствата ми се върза на акъла. А мистър Марабу ни впрегна и с бас – на по голяма бутилка лимонада. Тогава това беше върхът на разкоша, глезотията едва ли не. Може би щяхме все пак да размислим, но се полакомихме за газиранията радост. Когато се усетихме, нямаше връщане назад. Още повече, че се изживявахме като мъже на честта.

... Нощта се случи с пълнолуние и вятър. По небето препускаха безбройните слонски стада на големи облаци. Заради оцъклената луна, наоколо ставаше светло почти като ден; или плътно тъмно. Не, че беше кой знае колко приятно да ходиш през гробища докато е светло, но при тъмнееше ли, си ставаше направо...

Вървахме между цветя, декоративни храсти и слегнати малки могили и си говорехме на висок глас:

– Щом като няма Господ, не може да има нито вампири, нито дяволи... Значи – няма от какво да се плашим!

– Дяволи може и да има – усъмни се приятелят ми. – Баба ми показа един изрисуван в черквата. Казва се Сатанаил.

– То и Господ го има изрисуван, ама няма Господ – като истински атеист го поучих аз. – Баба ти те е излъгала.

– Баба никога не лъже – държеше на своето приятелят.

– Тогава нея са я излъгали, тя е повярвала и те е излъгала без да иска – предложих спасителен вариант.

Бяхме се спрели на средата на гробищата, защото облаците пак бяха покрили небето и не се виждаше нищо. Уж само си бърборехме, но непрекъснато се оглеждахме. После луната изгря, след което...

... един полуприлегал паметник бавно се изправи и откъм него се чу:

– Хо-хо-хо... – насмешливо и вледеняващо зловещо.

Някаква невидима сила ме подхвърли във въздуха и рязко ме блъсна напред. Не усещах дали допирам земята. Летях. А и приятелят ми, уж дебеличък, не се отделяше от мен.

Долният край на гробищата завършваше с висок зид, зад него имаше път, а от другата му страна – малка рекичка. При други случаи внимателно се спускахме по камъните на зида. А тогава... За тогава нямам спомен.

Дойдохме на себе си чак когато зацапахме в средата на рекичката. Стояхме сред мътното стъкло на водата и гледахме без да виждаме златния капак от тенджерата – отражението на жълтата луна. Треперехме, а зъбите ни ситно потропваха. Беше тихо, много тихо. Само водата се плацикаше в краката ни. По едно време разбрахме, че не е и чак толкова тихо – наоколо се носеше протяжното квакане на жаби. Квакат си... На тях сърцето не им е влизало в гърлото.

Сетихме се нещо и си измихмех очите. Мълчахме. Бяхме си изприказвали думите докато бяхме в гробищата.

– И сега какво ще правим? – сетих се все пак по едно време аз. – Цяла нощ ли ще киснем тук?

– Ще отидем у нас. Под сайванта имаме голяма буца син камък. Когато човек е много уплашен, трябва да пикае върху син камък, за да се успокои – взе решение и за двама ни приятелят.

Уж бавно, но пак подтичвайки, се прибрахме. Отказах да ходя да препокавам буцата – вече се бях поуспокоил.

На другия ден получихме бутилката лимонада. Бяхме спечелили баса. Мистър Марабу каза с насмешливо възхищение:

– Ама сте бързаци...

Хитрецът се наметнал с някакъв чувал. А познай на тази лъжлива лунна светлина, че не е паметник, който се кикоти...

Майката на приятеля ми се навъртеше край нас и слушаше с осъдителен интерес началото на историята. Когато стигнахме до момента с изправилия се паметник, от устата ѝ се чу хрип:

– Ще ти откъсна главата. Правиш ли сметка какво си можел да направиш с децата бе...

Умишлено се въздържам да предам по-нататъшното съдържание на монолога ѝ. Но от тогава знам със сигурност: ако някой ви каже, че прословутите английски моряци уж употребявали най-пиперливите думи, това просто не е истина.

Има и друго. Но то е малко по-дълго за обясняване. Мистър Марабу се разтопи във времето и повече не го видях. Нищо не знам за него. Но остана в живота ми. По някакъв, почти вълшебен начин нещо от него се всели в мен. И аз обичам дечурлигата. И аз се понаучих да ги впрягам така, че да виждам звезди в очите им. И, колкото и суетно да звучи – наистина се гордея с тази си способност.

Но, друг път се замислям и вече не съм чак толкова горд. Защото съзнавам проста истина – за да се научиш да разпалваш искри в очите на другите, през живота ти трябва да е преминал с неповторимото си чешитско излъчване, поне един мистър Марабу...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Около година след като написах този разказ, се разходих по познатите места. Гробищата бяха приютили нови поколения, зидът се беше сринал в единия край, рекичката все така мързеливо си течеше. Но нещо липсваше...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11914>]